

ІННА КОВАЛЬ: “РОБОЧИЙ ДЕНЬ МАЄШ НЕ ВІДБУВАТИ, А ПРИНОСИТИ НИМ КОРИСТЬ ІНШИМ”

- Ми повинні самовдосконалюватись. Вчитись, вчитись і вчитись – ніколи не пізно і нікому не завадить, - таке життєве кредо у завідувачки Вичівською сільською бібліотекою Інни Коваль.

Пані Інна надзвичайно цікава людина. Насамперед тим, що сповідує власний стиль життя. Жінка вважає, що ми завжди маємо думати, в першу чергу, не про себе, а про те, як урізноманітнити сіру буденність інших. Не просто відбувати свій робочий день, виконуючи посадові інструкції, а й думати, яку цим користь ти приносиш іншим.

- Я з дитинства мріяла бути організатором цікавого дозвілля. У школі завжди брала на себе роль ведучої святкових заходів, додавала щось своє в сценарії. Любила співати, танцювати. Вірила, що в майбутньому буду педагогом-організатором в школі, - розповідає пані Інна. - А потім вирішила, що освіту здобуватиму собі в Рівне-

телепрограм чи зависання в Інтернеті. Люди мають спілкуватися. Тому я залюбки беру в торбину книги і йду до тих, хто любить читати. Комусь несую їх в магазин. Серед продавців багато шанува-

льників літератури. Людям пенсійного віку заносую цікаві для них книги додому. А до свого бібліотечного закладу запрошую юнь, дітей. Пригадую своє дитинство і ті заняття, якими прагнула тоді охопити свій вільний час. Тепер стараюсь запропонувати це вичівським школярам. Вони

◆ СТИЛЬ ЖИТТЯ

вміють, знають. Я залюбки вчусь у них і ще з більшим захопленням передаю їм власні знання. Діти приходять не лише

переглянути періодику, нові надходження, прийняти участь у квесті. Багато з них залюбки працюють в Інтернеті. Через те стараюсь постійно поповнювати мобільний, аби на ньому був безлімітний Інтернет. А діти навчили мене, як працювати з програмою, яка розподіляє ці кошти й на Інтернет в комп'ютері. І тепер ми маємо можливість розповідати про свою діяльність, успіхи й здобутки у Фейсбуці та інших

соцмережах. Для того, щоб життя не видавалось сірим, має старатися кожен.

Однією з тем нашої розмови стає тема щастя. Насамперед – жіночого.

- Щастя, для кожної жінки, кожної матері в благополуччі сім'ї, в здоров'ї дітей, - каже пані Інна. - І, як на мене, це ще й

нському державному гуманітарному університеті. Хоч сама родом з Волині, з Камінь-Каширського району, та виш обрала для себе в Рівному. Навчалась на факультеті культурології і здобула собі спеціалізацію "викладач історії теорії культури, культуролог". Під час навчання і познайомилась зі своїм майбутнім чоловіком. Руслан за фахом вчитель початкових класів, викладач фізкультури та адаптивної фізкультури (робота з інвалідами). Родом він з Вичівки. Тому в 2006 році наша сімейка повернулась до чоловікової вотчини. Маємо двох діток. Діанка в нас третьокласниця, Богдану лише чотири роки. Тато наш поки що безробітний, взяв на себе обов'язки няньки, а мені пощастило в цьому плані, бо маю роботу майже за фахом. І тепер стараюсь реалізувати всі набуті під час навчання знання. І не лише їх. Бо вважаю, що ми маємо весь час самовдосконалюватись. Вчитись, вчитись і вчитись ніколи не пізно, і нікому не завадить. Я завжди звикла ставити себе на місце інших людей: уявити, чим би хотіла ця людина зайнятись, як реалізувати її творчий потенціал, а такі задатки, я в цьому впевнена, має кожна людина. Звісно, що в місті набагато більше можливостей для того, аби якимось урізноманітнити своє життя. Але і в селі його теж можна зробити цікавим. Наше дозвілля не має зводитись до банального споглядання

дуже люблять всілякі майстер-класи та різноманітні квести. Особливо в пору канікул. Тож залюбки їх відвідують. Я даю їм можливість самим побути в ролі бібліотекаря, спробувати свої можливості організатора заходу. Для тих, хто любить сцену, я пропоную заняття в театральній літературній гуртку. Саме зараз ми готуємо святкову програму до Дня матері. І маємо свій задум втілити на сцені сільського клубу. Свого часу, ми проводили й бібліотечні посиденьки з тими, хто закоханий в народну пісню і має від природи гарні вокальні

відчуття самореалізації в якійсь конкретній справі. Особисто для мене робота – як ковток свіжого повітря. Рамки домогосподарки мені тісні. За своїм єством кожна жінка й так домогосподарка. Вона дбає за сім'ю, чоловіка, діточок, дбає за порядок і чистоту в домі, за його затишок та хлібосольний стіл. Але коли ти маєш роботу, фахову спеціалізацію - ти маєш можливість давати щось іншим, реалізовувати свої здібності, свій внутрішній потенціал. Це – по-перше. А ще є один не менш важливий аспект такої зайнятості: ти маєш змогу насититись потужною енергією інших. Ти

Наш квест

дані. Ось така робота мені до душі. Я пробую пробудити село. Людина має себе відчувати затребуваною. Від того життя стає цікавішим. Коли ти бачиш, що твоя робота приносить користь іншим, відчуваєшся набагато краще. Я люблю, коли мій робочий кабінет полонять голоси відвідувачів, особливо дітей. Вони так багато всього

щось даєш і щось береш взамін. Мені здається – це дуже важливо. Це – те, чого бракує багатьом нашим жінкам. Ми маємо бути не тільки берегинями домашнього вогнища. Ми маємо йти ще світом і бачити його, і вносити в нього щось своє, особливе. Маємо жити не лише для себе, а й для тих, хто живе поруч.

Галина ГАВРИЛОВИЧ